

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nrs. 07/37282 en 07/37280 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 19 oktober 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 september 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 oktober 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris is in de gelegenheid gesteld een verweerschrift in te dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

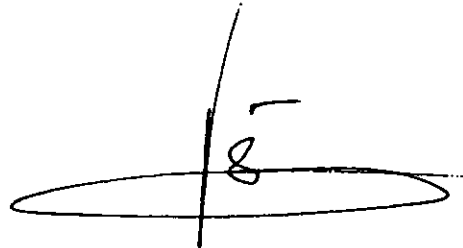
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 november 2007

418.

Verzonden: 22 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
vreemdelingenkamer
voorzieningenrechter

Prod 1.

Uitspraak

artikel 8:81 en 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 07/37282 (voorlopige voorziening)
AWB 07/37280 (beroep)

V.nr.:

inzake: , geboren op , van Colombiaanse nationaliteit,
verblijvende in UC Schiphol-Oost te Oude Meer, verzoeker,
gemachtigde: mr. P.J. Schüller, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, verwoerder,
gemachtigde: mr. M.M. Favier, ambtenaar bij de Migratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 30 september 2007 heeft verzoeker beroep ingesteld tegen het besluit van verwoerder van 30 september 2007 waarbij de aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 is afgewezen. Op diezelfde datum is een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend, waarbij is verzocht uitzetting van eiser achterwege te laten totdat op het beroep zal zijn beslist.

2. Het verzoek om een voorlopige voorziening is behandeld ter zitting van 12 oktober 2007. Elser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verwoerder heeft zich door vertegenwoordiger door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig de heer Kleijmans, tolk in de Spaanse taal.

3. De voorzieningenrechter heeft het onderzoek ter zitting gesloten en bij mondelinge uitspraak het verzoek toegewezen, voor zover dit ertoe strekt de uitzetting van verzoeker te verbieden totdat uitspraak zal zijn gedaan op het verzoek om een voorlopige voorziening.

II. FEITEN

In dit geding wordt uitgegaan van de volgende feiten.

Op 4 december 2006 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 4 januari 2007 heeft verwoerder de aanvraag afgewezen. Bij uitspraak van 18 juni 2007 (AWB 07/1088) heeft deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem, het tegen voornoemd besluit ingestelde beroep ongegrond verklaard. Het hiertegen ingestelde hoger beroep bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) is bij uitspraak van 23 juli 2007 ongegrond verklaard, waarmee het besluit van 4 januari 2007 onherroepelijk is geworden.

AWB 07/37282 en AWB 07/37290

2

III. ASIELRELAAS

Verzoeker heeft het volgende relaas aan zijn eerdere aanvraag ten grondslag gelegd. Verzoeker heeft activiteiten verricht voor een (paramilitaire) criminele organisatie omdat daar veel geld mee verdiend kon worden. Uit vrees voor problemen met zijn familie is verzoeker gestopt. Daarna kreeg verzoeker dreigementen van deze criminele organisatie omdat ze wilden dat verzoeker de activiteiten zou gaan hervatten. Verzoeker weigerde dat. Uit vrees voor verdere problemen heeft verzoeker Colombia verlaten.

IV. STANDPUNTEN PARTIJEN

1. Verweerder heeft de aanvraag van verzoeker binnen 48 procedures in het aanmeldcentrum (AC) afgewezen op grond van artikel 4:6 van de Awb. Hiertoe heeft verweerder in het bestreden besluit - samengevat - het volgende overwogen. Artikel 15c van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Definitierichtlijn) is geen rechtens relevant novum. De bepalingen van de Definitierichtlijn komen overeen met artikel 29 van de Vw 2000. Subsidiair stelt verweerder dat de implementatietermijn van de Definitierichtlijn reeds was verstreken ten tijde van de eerste aanvraag van verzoeker, zodat deze in onderhavige procedure niet als rechtens relevant novum kan worden ingebracht. Hetgeen verzoeker overigens naar voren heeft gebracht, kan niet worden beschouwd als nieuwe feiten of omstandigheden. De door verzoeker in onderhavige procedure overlegde documenten hadden eerder gekund en moeten. De thans eerst in beroep overgelegde documenten leiden niet tot een ander oordeel. Verzoeker had ook deze documenten eerder kunnen en moeten overleggen. Voorts is er geen sprake van bijzondere omstandigheden die een inhoudelijke toets van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) rechtvaardigen.

2. Verzoeker stelt zich op het standpunt dat zijn tweede asielaanvraag ten onrechte is afgewezen op grond van artikel 4:6, tweede lid, van de Awb. Elser meent dat hij in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning. Artikel 15c van de Definitierichtlijn is nieuw recht dat niet overeenkomt met de bepaling van artikel 29 van de Vw 2000, nu er sprake is van een binnenlands gewapend conflict in Colombia. Voorts zijn de verklaringen van verzoeker alsmede de overgelegde documenten wel degelijk aan te merken als rechtens relevante nova in de zin van artikel 4:6 van de Awb. Tot slot is de weigering van een inhoudelijke (her)beoordeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, alsmede met de jurisprudentie van de AbRS, zoals recentelijk benadrukt in de uitspraak van 8 mei 2007 (JV 2007/294).

V. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of er gegeven de spoedeisendheid van het verzoek aanleiding bestaat een voorlopige voorziening te treffen in die zin dat het besluit van verweerder om de uitzetting niet achterwege te laten wordt geschorst.

2. Op grond van artikel 8:86 van de Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om, indien hij van oordeel is dat zador onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzak. Eiser is tijdig op deze bevoegdheid gewezen.

3. De AC-procedure voorziet in afdoening van asielaanvragen binnen 48 procedures. Deze procedure leent zich slechts voor die zaken waarvan verweerder, daarbij de vereiste zorgvuldigheid in acht nemend, binnen deze korte termijn kan beoordelen of de aanvraag op grond van artikel 30 of 31 van de Vw 2000 kan worden afgewezen.

AWB 07/37282 en AWB 07/37280

3

4. De voorzieningenrechter stelt vast dat eiser reeds eerder een aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft ingediend, waarop onherroepelijk afwijzend is beslist. Dit geeft aanleiding voor de navolgende overwegingen.

5. Ingevolge artikel 4:6, eerste lid, van de Awb is de aanvrager in geval van een herhaalde aanvraag genooddend nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden. Ingevolge het tweede lid van artikel 4:6 van de Awb kan het bestuursorgaan de aanvraag zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking, wanneer niet zulke feiten of omstandigheden worden vermeld.

6. Uit de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State (AbRS) (onder meer de uitspraak van 13 juli 2006, JV 2006, 397 en de uitspraak van 20 april 2007, JV 2007, 263) vloeit voort dat, indien na een eerdere afwijzende beslissing een materieel vergelijkbare beslissing wordt genomen, voorschande moet worden aangenomen dat het in die beslissing uiteengezette beoordelingskader in de weg staat aan een rechterlijke toetsing van dat besluit, als ware het een eerste afwijzing. Slechts indien en voor zover door de vreemdeling in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus door hem aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht voordoet, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst. Dit is slechts anders, indien zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden als bedoeld in overweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 19 februari 1998 (Bahaddar tegen Nederland; JV 1998, 45) voordoen.

7. Partijen zijn verdeeld over de vraag of er in het geval van eiser sprake is van relevant gewijzigd recht in bovenvermelde zin en of er nieuwe feiten en omstandigheden bestaan, die tot een nieuwe toetsing roepen. Onder verwijzing naar de uitspraak van de AbRS van 12 maart 2007 (JV 2007, 214) overweegt de rechtbank dat eerst dient te worden beoordeeld of er ten tijde van het in beroep bestreden besluit ander recht gold dan ten tijde van het eerdere besluit van 4 januari 2007.

8. Aan de herhaalde asielaanvraag heeft verzoeker, zoals hierboven onder IV. uiteengezet, allereerst ten grondslag gelegd dat artikel 15c van de Definitierichtlijn nieuw recht behelst dat niet overeenkomt met de bepaling van artikel 29 van de Vw 2000, nu verweerder de Definitierichtlijn nog altijd niet op de juiste wijze heeft geïmplementeerd.

9. De voorzieningenrechter stelt vast dat de implementatietermijn van de Definitierichtlijn op 10 oktober 2006 is verstroken. Voorts stelt de voorzieningenrechter vast dat op de eerste aanvraag van verzoeker is beslist op 4 januari 2007, derhalve na het verstrijken van de implementatietermijn. Gesteld noch gebleken is dat er sindsdien een wijziging heeft plaatsgevonden van het recht waaraan getoetst dient te worden. De beantwoording van de vraag of verweerder al dan niet de Definitierichtlijn sinds de eerste aanvraag op de juiste wijze heeft geïmplementeerd, maakt dit niet anders. Artikel 15c van de Definitierichtlijn kan derhalve niet worden beschouwd als nieuw recht in bovenvermelde zin. De onderhavige aanvraag is dan ook aan te merken als een herhaalde aanvraag in de zin van artikel 1, aanhef en onder f, van de Vw 2000.

10. Ter bepaling van de omvang van de door de rechtbank te verrichten beoordeling in geval van een besluit op een herhaalde aanvraag zal de rechtbank, los van de stellingname van partijen, direct moeten treden in de vraag of aan de aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden (nova) ten grondslag zijn gelegd. Daaronder moeten worden verstaan feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet voor het nemen van dat besluit konden, en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede stukken die kunnen dienen ter ondersteuning van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet voor het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve gelet op voornoemde bepaling behoorden te worden overgelegd. Is hiaraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling

AWB 07/37262 en AWB 07/37280

4

rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust.

11. Verzoeker heeft, blijkens het zogenoemde gehoor inzake nieuwe feiten en omstandigheden van 26 juli 2007, aan zijn herhaalde aanvraag ten grondslag gelegd dat hij niet terug kan naar Colombia omdat hij, evenals zijn familie, lid is van de politieke partij POLO Democratico Alternativo, die vecht voor de mensenrechten en tegen de regering van Colombia. Zijn neef is door de (paramilitaire) criminele organisatie vermoord omdat hij lid was van dezelfde politieke partij als verzoeker. Verzoeker vreest tevens de wraak van de (paramilitaire) criminele organisatie omdat hij hun groepering heeft verlaten. Verzoeker heeft deze feiten niet eerder vermeld, omdat hij de Nederlandse autoriteiten niet vertrouwde. Verzoeker is Colombia ontvlucht met een vriend, die later is teruggekeerd naar Colombia en is vermoord. Hij heeft zijn vriend niet eerder genoemd omdat hij vreesde voor diens veiligheid.

12. Tevens heeft verzoeker bij zijn herhaalde aanvraag de volgende stukken overgelegd:

- een bewijs van aangifte van bedreiging door de vader van verzoeker, afgegeven door de inspecteur van politie te Mosquera, Colombia, op 19 december 2006;
- een verklaring van de politie van Mosquera, Colombia van 3 mei 2007, afgegeven door de secretaris van de gemeente, waarin de aangifte van 19 december 2006 wordt bevestigd;
- een verklaring van goed gedrag en van bedreiging van de advocaat van verzoeker in Colombia, van 4 mei 2007;
- een verklaring van de Coördinatoren van de politieke partij POLO Democratico Alternativo, afgegeven te Mosquera, Colombia op 14 augustus 2006, waarin de vergadering van de partij van 22 juli 2006 wordt bevestigd;
- een ledenlijst van de politieke partij POLO Democratico Alternativo van 22 juli 2006, waarop de aanwezigheid van de vergadering van 22 juli 2006 staat vermeld. Hierop staat de naam van de vader van eiser vermeld;
- een verklaring van het mortuarium van Bogota, Colombia van 4 mei 2007 met betrekking tot het lichaam van _____, geboren _____, waarvan verzoeker stelt dat het zijn neef betreft;
- een zestal documenten betreffende een verkeersongeluk, afgegeven door de politie in Bogota, Colombia, op 5 oktober 1996.

13. De voorzieningenrechter is van oordeel dat de aan de herhaalde aanvraag ten grondslag liggende verklaringen, alsmede de bij de herhaalde aanvraag overgelegde documenten, niet kunnen worden aangemerkt als nove in de zin van artikel 4:6 van de Awb. Niet valt in te zien dat verzoeker de verklaringen ten aanzien van zijn lidmaatschap van de politieke partij POLO Democratico Alternativo niet vóór het nemen van het eerdere besluit van 4 januari 2007 kon aanvoeren. Hetzelfde geldt voor de vriendschap en gezamenlijke vlucht met de man van wie verzoeker nu stelt dat hij bij terugkeer is vermoord. Vooropgesteld wordt dat het indienen van een asielaanvraag impliceert dat verzoeker vertrouwen stelt in de Nederlandse autoriteiten, van wie hij bescherming vraagt. Voorts is - voor zover verzoeker beoogt dit te stellen - in het verloop van de gehoren in de eerste procedure geen aanleiding te vinden voor een andersluidend oordeel. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat voorafgaand aan het nader gehoor van 8 en 12 december 2007 dat in het kader van zijn eerste asielaanvraag is afgenomen, aan verzoeker is meegedeeld dat hij in vrijheid kan spreken, dat al het besprokene vertrouwelijk zal worden behandeld en dat het belangrijk is dat hij geen gegevens betreffende zijn asielaanvraag achterhoudt. Voorts blijkt uit het verslag van dit gehoor dat verzoeker aan het slot van het gehoor heeft verklaard dat hij tevreden is over de manier waarop het gesprek is verlopen en dat hij de toek goed heeft begrepen en verstaan. Bezien tegen deze achtergrond is de enkele verklaring van verzoeker dat hij niet eerder over zijn lidmaatschap van de politieke partij en over zijn vriend heeft verteld omdat hij de Nederlandse autoriteiten niet vertrouwde, ontoereikend. De overige verklaringen van verzoeker, alsmede de door verzoeker overgelegde documenten, voor zover daarmee is beoogd nieuwe feiten en omstandigheden aan te voeren ten opzichte van het oorspronkelijke asielverzoek, zijn alle terug te voeren op de huidige verklaring van verzoeker met

AWB 07/37282 en AWB 07/37280

5

betrekking tot zijn lidmaatschap van POLO Democratico Alternativo en kunnen derhalve evenmin als nova in de zin van artikel 4:6 van de Awb worden aangemerkt.

14. In beroep heeft verzoeker voorts de volgende stukken overgelegd:

- een kopie van de identiteitskaart van
- een kopie van de advocatenpas van
- een certificaat van de politieke partij POLO Democratico Alternativo, ongedateerd en onvertaald, waarop de naam van verzoeker staat vermeld;
- het rapport "Organization of the work in Session: Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the situation of human rights in Colombia" van 16 mei 2006 van de Commission on Human Rights van de Economic and Social Council van de Verenigde Naties;
- het rapport "Organization of the work in Session: Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the situation of human rights in Colombia" van 5 maart 2007 van de Human Rights Council van de General Assembly van de Verenigde Naties;
- een rapport over Colombia van Amnesty International, ongedateerd, afgedrukt op 11 oktober 2007;
- een landkaart van Colombia;
- het algemeen ambtsbericht inzake Colombia van de Minister van Buitenlandse Zaken van januari 2006, pp. 17-20.

15. Voormelde stukken zijn na het nemen van het bestreden besluit overgelegd. De voorzieningenrechter dient derhalve eerst de vraag te beantwoorden of deze stukken op de voet van artikel 83 van de Vw 2000 kunnen worden betrokken bij de beoordeling en overweegt daarnaast de volgende:

16. Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000 houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd. Ingevolge het tweede lid wordt met feiten en omstandigheden, bedoeld in het eerste lid, alleen rekening gehouden, indien deze - voor zover van belang - voor de beschikking omtrent de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, relevant kunnen zijn.

17. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State dient de vraag of sprake is van feiten en omstandigheden als bedoeld in artikel 83 van de Vw 2000 te worden beantwoord aan de hand van dezelfde criteria als die welke gelden bij de toepassing van artikel 4:6, eerste lid, van de Awb.

18. De voorzieningenrechter overweegt dat cister voornoemde documenten heeft ingebracht ter onderbouwing van stellingen met betrekking tot relevant gewijzigd recht en nova, waarover hierboven in overwegingen V.9 en V.13 reeds een oordeel is gegeven. De documenten kunnen derhalve niet op grond van artikel 83 van de Vw 2000 worden meegenomen bij de beoordeling van het beroep.

19. Tot slot heeft verzoeker zich in beroep op het standpunt gesteld dat hij bij een afwijzing van de onderhavige aanvraag op grond van artikel 4:6 van de Awb blootgesteld wordt aan een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. De rechtbank overweegt op dit punt als volgt.

20. Blijkens de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998 (Bahaddar tegen Nederland) dient zelfs indien sprake is van gedwongen terugkeer naar een land waar, naar gesteld, een risico bestaat op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of bestreffering, in de regel te worden voldaan aan de in het nationale recht neergelegde procedureregels, welke er toe strekken de nationale autoriteiten in staat te stellen aanvragen om een verblijfsvergunning op een ordelijke wijze af te doen. Slechts onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden kan noodzaak bestaan om deze regels niet tegen te werpen.

AWB 07/37282 en AWB 07/37280

6

21. De voorzieningenrechter is niet gebleken van bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden, als bedoeld in de hiervoor genoemde uitspraak in de zaak Bahaddar, op grond waarvan artikel 4:6 van de Awb en de daarmee samenhangende beperkte rechterlijke toetsing van herhaalde aanvragen niet aan eiser kan worden tegengeworpen. De voorzieningenrechter acht voor dit oordeel redengevend dat het aanvullende relaas van verzoeker, zoals thans met documenten onderbouwd, onvoldoende op de persoon toegespitste en concrete onderbouwing biedt van de door verzoeker gestelde risico's op een behandeling of bestraffing strijdig met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Colombia.

22. De voorzieningenrechter voelt zich overigens in dit oordeel, dat is gebaseerd op het relaas, de stukken en hetgeen over en weer is aangevoerd, voorts gesteekt door de verklaringen van verzoeker ter zitting, waaruit blijkt dat vrees van verzoeker in hoofdzaak verband houdt met zijn voormalige medewerking aan criminele activiteiten, en het feit dat juist dit punt niet meer geloofwaardig is gemaakt dan in de vorige procedure.

23. De slotsom dient dan ook te zijn dat aan de onderhavige aanvraag geen nieuwe feiten en omstandigheden in de zin van artikel 4:6 van de Awb ten grondslag zijn gelegd. Voor een verdere rechterlijke beoordeling van de inhoud van het door verweerder op de aanvraag van 25 september 2007 genomen besluit is, gezien hetgeen hiervoor is overwogen, geen plaats. Het beroep is reeds hierom ongegrond.

24. Uit het voorgaande volgt tevens dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan beoordeling van de hoofdzaak en dat deze slechts in ongegrondverklaring van het beroep kan eindigen. De voorzieningenrechter ziet derhalve aanleiding om met toepassing van artikel 8:36 van de Awb onmiddellijk op dat beroep te beslissen. Het beroep van eiser zal dan ook ongegrond worden verklaard. Dat brengt mee dat het verzoek om een voorlopige voorziening wegens gebrek aan belang dient te worden afgewezen.

25. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de voorzieningenrechter niet gebleken.

AWB 07/37282 en AWB 07/37280

7

VI. BESLISSING

De voorzieningenrechter
in de zaak geregistreerd onder nummer AWB 07/37282:

- verklaart het beroep ongegrond;

in de zaak geregistreerd onder nummer AWB 07/37280:

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan op 19 oktober 2007 door mr. K. Mans, voorzieningenrechter, in
tegenwoordigheid van drs. Y.A.P. Huijbregts-Kegels, griffier, en bekrachtigd door verzending aan
partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzieningenrechter

Afschrift verzonden op: 19 OKT 2007

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
RECHTERSPREKERIJ DER RECHTERSPREKERIJ TE AMSTERDAM

Conc.: YAK
Coll: JV
D: C

26-10-07

Tegen de uitspraak in beroep kunnen partijen binnen een week na de verzending van een afschrift van deze uitspraak hoger
beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtpraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling
bestuursrechtpraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 't-Gravenhage). De termijn voor het
instellen van hoger beroep bedraagt één week. Naar de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van
artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel
35, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herroep verzoeken) is niet van
toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

ADVOCATEN

KEIZERSGRACHT 560-562, 1017 EM AMSTERDAM

TELEFOON 020-344 62 00, TELEFAX 020-344 62 01

E-MAIL: INFO@BFLW.NL

DR. BRITTA BÖHLER
 MARC WIJNGAARDEN
 VICTOR KOPPE
 PIET STIJN FRANKEN
 MICHAEL FETTMAN
 CHRIS DE ZUUR
 FLIP SCHÜLLER
 PROF. UESSETH ZSCHELD
 DR. BART STAPERT
 MARTIN STROOIJ
 FLORENCE WASSERMAN
 VALÉRIE EISENBURG
 JASPER PAUW
 NIELS VAN WERSCH
 MARIE VAN DER
 MICHEL UUTERWAAL
 SUUS HOFMAN

ADVOCATEN

PROF. HANS ULRICH JESSURUN D'OLIVEIRA
 PROF. ANDRÉ NOLLAEMPER
 PROF. TIES PRANKEN

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
5784-6	22 OKT 2007
ZAAKNR.	1393
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

DE RAAD VAN STATE
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 T.a.v. de Voorzitter van de Raad van State
 Postbus 20019
 2500 EA DEN HAAG
 Per falkpost

Tevens per telefax: 070 - 36 51 380

In totaal 31 pagina's)

SPOED, svp direct overhandigen!

Amsterdam, 22 oktober 2007

Onze ref. 20071247.FS/ez

Direct tel.nr: 020-3446211

Direct faxnr: 020-3446202

**HOGER BEROEPSCHRIFT en VERZOEK VOORLOPIGE VOOR-
ZIENINGEN**

Betreft: / staatssecretaris van Justitie
 Rechtbank Amsterdam AWB 07/37282 (voorlopige voorziening)
 en 07/37280 (beroep)
 Uitzettingsdatum: 24 oktober 2007

Geachte Voorzitter

De heer (hierna: appellant), geboren op
 en van Colombiaanse nationaliteit, verblijvende in UC Schiphol-Oost te Oude
 Meer, voor deze zaak woonplaats kiezende te Amsterdam (1017 EM) aan de
 Keizersgracht 560-562 op het kantoor van zijn advocaat mr. P.J. Schüller, die
 verklaart door hem bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van
 hoger beroep middels het opstellen, ondertekenen en indienen van dit hoger
 beroepschrift.

Appellant komt in hoger beroep tegen de uitspraak van 19 oktober 2007 van
 de rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Amsterdam (AWB 07/37282 en
 07/37280), waarbij de namens appellant ingediende herhaalde asielaanvraag
 ongegrond is verklaard en het verzoek voorlopige voorziening is afgewezen.
 Een kopie van de uitspraak gaat hierbij (productie 1).

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

22 oktober 2007, pagina 2

I. Spoedelsend belang

Appellant is in het bezit van een geldig paspoort. Appellant heeft van DT&V vernomen dat op 4 oktober 2007 een aanvang is gemaakt met het daadwerkelijke verwijderingstraject. Ik heb van DT&V slechts mondeling te horen gekregen dat op 24 oktober 2007 appellant zal worden verwijderd. DT&V noch verweerder wensen de uitzettingsdatum op schrift te stellen. Dit is onzorgvuldig, gezien het feit dat volgens uw bestendige rechtspraak een concrete verwijderingsdatum bij een voorlopige voorziening is vereist en ik in dit kader slechts kan volstaan met een mondelinge mededeling. De vraag is in hoeverre hiermee voldaan wordt aan de concretiseringsvoorwaarde. Mitsdien is tegen de weigering een klacht ingediend (productie 2).

Gelet op het voorgaande concludeert appellant dat hij recht en belang heeft bij het treffen van een voorlopige voorziening hangende het hoger beroep.

Appellant kan zich met de uitspraak van de rechtbank niet verenigen en voert hiertoe de volgende grieven aan.

II. Grieven

De grieven richten zich tegen de volgende overwegingen van de rechtbank, in onderling samenhang gezien:

Overweging 13:

"De voorzieningenrechter is van oordeel dat de aan de herhaalde aanvraag ten grondslag liggende verklaringen, alsmede de bij de herhaalde aanvraag overgelegde documenten, niet kunnen worden aangemerkt als nova in de zin van artikel 4:6 van de Awb. Niet valt in te zien dat verzoeker de verklaringen ten aanzien van zijn lidmaatschap van de politieke partij POLO Democratico Alternativo niet vóór het nemen van het eerdere besluit van 4 januari 2007 kon aanvoeren. Hetzelfde geldt voor de vriendschap en gezamenlijke vlucht met de man van wie verzoeker nu stelt dat hij bij terugkeer is vermoord. Vooropgesteld wordt dat het indienen van een asielaanvraag impliceert dat verzoeker vertrouwen stelt in de Nederlandse autoriteiten, van wie hij bescherming vaagt. Voorts is – voor zover verzoeker beoogt dit te stellen – in het verloop van de gehoren in de eerste procedure geen aanleiding te vinden voor een andersluidend oordeel. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat voortgaand aan het nader gehoor van 8 en 12 december 2007 dat in het kader van zijn eerste asielaanvraag is afgenomen, aan verzoeker is meegedeeld dat hij in vrijheid kan spreken, dat al het besprokene vertrouwelijk zal worden behandeld en dat het belangrijk is dat hij geen gegevens betreffende zijn asielaanvraag achterhoudt. Voorts blijkt uit het verslag van dit gehoor dat verzoeker aan het slot van het gehoor heeft verklaard dat hij tevreden is over de manier waarop het gesprek is verlopen en dat hij de tolk goed heeft begrepen en verstaan. Gezien tegen deze achtergrond is de enkele verklaring van verzoeker dat hij niet eerder over zijn lidmaatschap van de politieke partij en over zijn vriend heeft verteld omdat hij de Nederlandse autoriteiten niet vertrouwde,

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

22 oktober 2007, pagina 3

ontoereikend. De overige verklaringen van verzoeker, alsmede de door verzoeker overgelegde documenten, voor zover daarmee is beoogd nieuwe feiten en omstandigheden aan te voeren ten opzichte van het oorspronkelijke asielrelaas, zijn alle terug te voeren op de huidige verklaring van verzoeker met betrekking tot zijn lidmaatschap van POLO Democrático Alternativo en kunnen derhalve evenmin als nova in de zin van artikel 4:6 van de ABW worden aangemerkt."

Overweging 15:

"Voormelde stukken zijn na het nemen van het bestreden besluit overgelegd. De voorzieningenrechter dient derhalve eerst de vraag te beantwoorden of deze stukken op de voet van artikel 83 van de Vw 2000 kunnen worden betrokken bij de beoordeling en overweegt dienaangaande als volgt."

Overweging 18:

"De voorzieningenrechter overweegt dat eiser voornoemde documenten heeft ingebracht ter onderbouwing van stellingen met betrekking tot relevant gewijzigd recht en nova, waarover hierboven in overwegingen V.9 en V.13 reeds een oordeel is gegeven. De documenten kunnen derhalve niet op grond van artikel 83 van de Vw 2000 worden meegenomen bij de beoordeling van het beroep."

Overweging 21:

"De voorzieningenrechter is niet gebleken van bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden, als bedoeld in de hiervoor genoemde uitspraak in de zaak op grond waarvan artikel 4:6 van de Awb en de daarmee samenhangende beperkte rechterlijke toetsing van herhaalde aanvragen niet aan eiser kan worden tegengeworpen. De voorzieningenrechter acht voor dit oordeel redengevend dat het aanvullende relaas van verzoeker zoals thans met documenten onderbouwd, onvoldoende op persoon toegespitste en concrete onderbouwing biedt van de door verzoeker gestelde risico's op een behandeling of bestraffing strijdig met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Colombia."

Overweging 22:

"De voorzieningenrechter voelt zich overigens in dit oordeel, dat is gebaseerd op het relaas, de stukken en hetgeen over en weer is aangevoerd, voorts gesteund door de verklaringen van verzoeker ter zitting, waaruit blijkt dat vrees van verzoeker in hoofdzaak verband houdt met zijn voormalige medewerking aan criminele activiteiten, en het feit dat juist dit punt niet meer geloofwaardig is gemaakt dan in de vorige procedure."

22 oktober 2007, pagina 4

Toelichting

Appellant zal hieronder eerst in een korte inleiding de loop van de procedure en samenvatting van de asielmotieven en onderbouwing weergeven. Vervolgens zal de handelwijze van verweerder in het kader van de herhaalde asiel-aanvraag in het AC traject worden besproken zodat bovengenoemde overwegingen en onderstaande grieven in een juist perspectief worden geplaatst.

II a Inleiding

Op 4 december 2006 heeft appellant een asielaanvraag ingediend, welke aanvraag bij besluit van 4 januari 2007 is afgewezen. De rechtbank zittingplaats Arnhem heeft het beroep tegen de afwijzing op 18 juni 2007 (Awb 07/1088) ongegrond verklaard. De rechtbank overwoog dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van appellant ongeloofwaardig was. Het hiertegen ingestelde hoger beroep bij uw Afdeling werd bij uitspraak van 23 juli 2007 ongegrond verklaard (200704353).

Nadat appellant de hieronder beschreven, persoonsgebonden documentatie uit Colombia had ontvangen, heeft hij op 25 september 2007 met behulp van zijn toenmalige raadsman opnieuw asiel aangevraagd. Op 30 september 2007 is het herhaalde asielverzoek van appellant afgewezen. Het beroep en verzoek om voorlopige voorzieningen is op 12 oktober 2007 ter zitting behandeld, hetgeen geleid heeft tot de bestreden uitspraak.

II b Het welgeren van een inhoudelijk oordeel ex artikel 3 EVRM door verweerder van de herhaalde aanvraag:

Verweerder heeft de bij bestreden beschikking overgelegde bewijsmiddelen afgewezen zonder inhoudelijk oordeel. Verweerder hanteerde daarbij een verkeerde peildatum, te weten de datum waarop de uitspraak van uw Afdeling eerste procedure bekend is gemaakt, namelijk 23 juli 2007. Hierdoor zijn de nieuwe bewijsmiddelen op onjuiste gronden niet betrokken bij de beoordeling van de herhaalde aanvraag. Verweerder heeft ter zitting de fout erkend inhoudende dat, gelet op bestendige Afdelingsjurisprudentie, als peildatum zou moeten worden aangemerkt de datum waarop de eerste asielaanvraag was afgewezen, namelijk 4 januari 2007.

Door deze fout van verweerder heeft er in de besluitvormingsfase van de herhaalde asielprocedure op grond van in ieder geval het nationale procesrecht door het bestuur ten onrechte geen inhoudelijk oordeel van de nova plaatsgevonden. Voorts heeft appellant in zowel het zwaarwegend advies als de zienswijze, op goede gronden betoogd dat verweerder ingevolge bestendige EHRM-jurisprudentie (vide productie 3a en 3b) gehouden was om een inhoudelijk oordeel te geven over de aangevoerde nova c.q. het nieuw bewijs dat alsnog is ingebracht. Ofschoon de rechtbank uiteraard ook zelfstandig ingevolge artikel 4:6 Awb een oordeel dient te vellen over de toepassing van dit artikel, wordt zulks bemoeilijkt door het feit dat de bestreden beschikking enige inhoudelijke overweging ontbeert. De rechtbank diende derhalve te concluderen dat er sprake was van een voorbereidings- en/of motiveringsgebrek.

22 oktober 2007, pagina 5

Verweerder had bovendien niet kunnen volstaan met de cirkelredenering dat de overgelegde documenten geen afbreuk doen aan de eerder ingenomen standpunten dat het asielrelaas ongeloofwaardig was. Een dergelijke stelling dient immers aangemerkt te worden als nog een motiveringsgebrek. Voorts is van belang dat verweerder de persoonsgebonden verklaring van de Colombiaanse advocaat niet betrokken heeft in de besluitvorming aangezien deze verklaring niet objectief verifieerbaar zou zijn. Onder verwijzing naar pagina vijf van de gronden beroep (vide productie 4) heeft appellant gemotiveerde de houdbaarheid van deze stelling weerlegd. Vervolgens is het opstellen van de gronden en identiteitsbescheid en de advocatenpas van de betreffende Colombiaanse advocaat ingebracht. Deze stukken hadden aangemerkt moeten worden als bewijs van eerder aangevoerde stellingen.

Verder heeft appellant aangevoerd dat de beschikking niet in overeenstemming is met het beleid van verweerder, WBV 2007/2. In het beleid is bepaald dat bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden in elk geval aanwezig worden geacht wanneer de feiten en omstandigheden leiden tot de conclusie dat de vreemdeling aangemerkt dient te worden als verdragsvluchteling of wanneer schending van artikel 3 EVRM dreigt. In het geval er twijfel bestaat over toepassing van artikel 4:6 Awb in een individuele zaak redelijk te achten is, verdient het de voorkeur de aanvraag inhoudelijk te beoordelen aan de hand van artikelen 30 en 31 Vw¹.

II c De beoordeling van de voorzeningenrechter

Appellant heeft in bovengenoemde kader verwezen naar een uitspraak van uw Afdeling, ABRvS d.d. 8 mei 2007, JV 2007/294. De rechtbank heeft in de bestreden uitspraak deze uitspraak van uw Afdeling aangehaald. Kort en goed, appelland heeft in de gronden beroep op goede gronden aangevoerd dat er sprake was van een voorbereidingsgebrek en motiveringsgebrek. Door deze categoriale weigering van verweerder, had de rechtbank in redelijkheid onvoldoende zicht op de wijze waarop de herhaalde aanvraag zich verhiel tot de materiële waarheid aangezien in de gehoren niet, althans onvoldoende is ingegaan op de overgelegde bewijsmiddelen in relatie tot de asielmotieven. De rechtbank heeft dientengevolge in overweging 13 miskend dat er niet alleen sprake was van een uitbreiding van de asielmotieven, vanwege de betrokkenheid van appelland en diens familie bij de POLO partij², doch tevens dat er thans voldoende bewijsmiddelen waren overgelegd die in ieder geval hadden moeten hopen tot een inhoudelijk oordeel. Deze bewijsmiddelen waren blijkens de uitspraak onder meer:

- een bewijs van aangifte van bedreiging door de vader van verzoeker, afgegeven door de inspecteur van politie te Mosquera, Colombia, op 19 december 2006;
- een verklaring van de politie van Mosquera, Colombia van 3 mei 2007, afgegeven door de secretaris van de gemeente, waarin de aangifte van 19 december 2006 wordt bevestigd;

¹ Zie ook pagina 6 van de gronden beroep.

² Zie beknopte samenvatting in het zwaarwegend advies

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

22 oktober 2007, pagina 6

- een verklaring van goed gedrag en van bedreiging van de advocaat van verzoeker in Colombia. van 4 mei 2007;
- een verklaring van het mortuarium van Bogota, Colombia van 4 mei 2007 met betrekking tot het lichaam van geboren op waarvan verzoeker stelt dat het zijn neef betreft.

Met betrekking tot toepassing van artikel 83:

De rechtbank heeft in overweging 15 en 18 een onjuist beoordelingskader toegepast. De rechtbank heeft nagelaten, onder verwijzing naar overweging V9.9 en V13, te beoordelen of de identiteitskaart en advocatenpas van de Colombiaanse advocaat van appellant als een bewijs van eerder aangevoerde stelling moest worden aangemerkt. Dit klemmt te meer aangezien hieromtrent een uitdrukkelijk beroep is gedaan in de gronden beroep. Deze kwestie noopte tot nader onderzoek en maakt dat de zaak zich niet leent voor afdoening in het AC traject.

De rechter heeft voorts op onjuiste gronden overwogen dat documentatie die het asielrelaas onderbouwt, onvoldoende op de persoon toegespitst en concrete onderbouwing zou bieden voor de gestelde risico's op een behandeling is bedoeld in artikel 3 EVRM.

Er heeft geen *meaningful assessment* plaatsgevonden (artikel 3) en verweerder en de rechtbank hebben in het kader van artikel 13 EVRM geen dwingende toetsing of *rigorous scrutiny* aan de dag gelegd bij deze beoordeling. Appellant heeft een beroep gedaan op zowel nationale jurisprudentie als Europese jurisprudentie met betrekking tot artikel 13 jo. 3 EVRM. Appellant heeft verwezen naar bestendige lijn in de EHRM jurisprudentie ().

Ter ondersteuning van het standpunt dat de herhaalde asielaanvraag in strijd met het EHRM, verwijst appellant naar de EHRM-uitspraak vs. Frankrijk van 20 september 2007, JV 2007/462. In tegenstelling tot de huidige zaak had de Franse rechter in die zaak wel uitgebreid en inhoudelijk de herhaalde asielaanvraag beoordeeld. Dat het (Franse) bestuur de zaak versneld had afgewezen, net als in de huidige casus, is in zoverre niet relevant aangezien in het licht van artikel 13 EVRM uiteindelijk de rechter een uitgebreid oordeel over de inhoud heeft geveld. In zijn noot bij dit arrest merkt prof. Spijkerboer op:

Het gaat er om of de asielprocedure als geheel (de eerste en de tweede procedure samen) een indringende beoordeling behelzen. Let wel: hier wordt niet de beroepsprocedure getoetst, maar de beoordeling door het bestuur.

Hiervan kan in de huidige zaak geen sprake zijn doordat de nieuwe bewijsmiddelen ondeugdelijk zijn beoordeeld, gevoegd aan een miskennis van de rechtbank van de het 'politieke' aspect van de zaak, te weten de betrokkenheid bij de POLO partij. Mitsdien dient het hoger beroep gegrond te worden verklaard, althans zijn aangevoerde feiten en omstandigheden herhaalde aanvraag, in samenhang bezien met de eerste aanvraag, dusdanig dat in ieder geval de

BOHLER FRANKEN KOPPE WIJNCAARDEN

22 oktober 2007, pagina 7

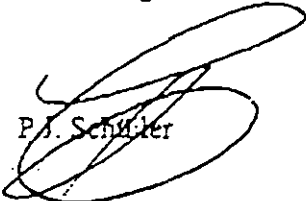
voorlopige voorziening hangende het hoger beroep dient te worden toegewezen.

III Conclusie

Appellant concludeert op grond van het bovenstaande dat de bestreden uitspraak in rechte niet overeind kan blijven en dat mitsdien het hoger beroep gegrond dient te worden verklaard.

Redenen waarom appellant zich wendt tot uw Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, met het verzoek de uitspraak van 19 oktober 2007 van de rechtbank 's-Gravenhage zittinghoudende te Amsterdam te vernietigen en te bepalen dat het beroep alsnog gegrond wordt verklaard met al dan niet terugverwijzing, kosten rechtens.

Gemachtigde,

P.J. Schijf